

συνέχεια από σελ. 9

Τα κέρδη πιο σημαντικά απ' τους ανθρώπους

Το 1983 η κυβέρνηση εθνικοποίησε τη RUMASA, μια εταιρεία που βρισκόταν στο χείλος της οικονομικής καταστροφής και η περιουσία της περιλάμβανε 15.000 στρέμματα γης κοντά στο Χερές στην Ανδαλουσία. Ένα απ' τα κτήματά της το «El Indiano», που αποτελείται από 740 στρέμματα, έχει καταληφθεί πολλές φορές από μέλη του SOC συμπεριλαμβανομένης μιας κατάληψης που έγινε από 200 jornaleros και κράτησε απ' τις 1 μέχρι τις 8 Ιούνη του '83. Ο διευθυντής, που διορίστηκε απ' την κυβέρνηση αναβάλλει για μετά τις γενικές εκλογές του '86 την απόφαση σχετικά με το τι θα γίνει μ' αυτή τη γη. Υποσχέθηκε ότι δε θα την πουλήσει σε ιδιωτικές εταιρείες, αλλά το SOC απαιτεί να του δοθεί η γη για να δημιουργήσει κοπερατίβες.

Η επίσημη απάντηση της κυβέρνησης στα προβλήματα της Ισπανίας είναι η είσοδος στην Κοινή Αγορά, αλλά κάτι τέτοιο θα είναι ιδιαίτερα άσχημο για τη γεωργία, ή τουλάχιστο για τα άτομα που δουλεύουν στις βιομηχανίες γεωργικών προϊόντων, καθώς θα οδηγήσει στην αντικατάσταση αρκετών λατιφουντιών (δηλ. κτημάτων) από πολυεθνικές και σε ακόμη μεγαλύτερη μηχανοποίηση. Για το 1986 αναμένεται ότι ένα 40% της σοδειάς θα γίνει από μηχανές, ενώ ο αριθμός των τρακτέρ έχει οκταπλασιαστεί απ' το 1960 κι ανέρχεται σε 400.000 σήμερα. Τα τελευταία δέκα χρόνια το 60% των ισπανικών ελαιόδεντρων έχει ξεριζωθεί και τα μισά απ' τα 200 εκατομ. που απομένουν είναι πάνω από 100 χρόνων και χρειάζονται αντικατάσταση. Αντί γι αυτό, η Κοινή Αγορά πρόκειται να επιχορηγήσει το ξεριζώμα των αμπελιών και παραπέρα να ενθαρρύνει την ανάπτυξη καλλιεργειών που χρησιμοποιούν περισσότερες μηχανές, προσφέροντας μεγαλύτερο κέρδος και μεγαλύτερη ανεργία ταυτόχρονα.

Το SOC δεν προσπαθεί να γυρίσει τους δείκτες του ρολογιού προς τα πίσω, αλλά αρνείται να συμβαδίσει με μια μηχανοποίηση, που γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε απλώς ν' αυξάνει το γενικό επίπεδο μιζέριας και να προσφέρει στ' αφεντικά περισσότερο κέρδος. Τα μέλη του επιδιώκουν να μοιραστούν τα ωφέλη της επιστημονικής έρευνας, η οποία - όπως και η γη στην οποία εφαρμόζεται - δεν είναι δυνατό λογικά να θεωρηθεί ότι ανήκει σ' οποιοδήποτε μεμονωμένο άτομο.

Το 1986 το SOC θα συνεχίσει τις καμπάνιες του για άμεση δράση, για παράδειγμα σκοπεύουν να εμποδίσουν να γίνει μια μηχανοποιημένη σοδειά στο χωριό Μαρσιμίλλας, προβάλλοντας το αίτημά τους για αξιοπρέπεια που προέρχεται απ' τη γη και την ελευθερία.

**Οι Γυναίκες στο SOC
Η Ανδαλουσιανή κοινωνία**

Η Ανδαλουσιανή κοινωνία είναι ακόμη έντονα πατριαρχική με σφαίρα της γυναίκας το σπίτι, του άντρα έξω κόσμος, ενώ συχνά τα δυο φύλα κοινωνικοποιούνται χωριστά. Έτσι δεν προκαλεί κατάπληξη το γεγονός ότι η πλειοψηφία των μελών του SOC είναι άντρες, αν και πληροφορήθηκα ότι οι γυναίκες του χωριού οργανώνουν χωριστές συναντήσεις πριν απ' τις γενικές συνελεύσεις ώστε να μπορούν να ασχοληθούν με οποιοδήποτε κοινό πρόβλημά τους και να επεξεργαστούν ιδέες που θέλουν να προωθήσουν σαν ομάδα.

Ένα περιοδικό που δίνει μια εικόνα της θέσης των γυναικών στο SOC είναι το τριμηνιαίο φεμινιστικό περιο-

δικό της Σεβίλλης «Mujeres del Sur» (Γυναίκες του Νοτίου) που δημοσίευσε πρόσφατα ένα άρθρο επικρίνοντας σα χειραγώγηση, αυτό που είδαν να γίνεται σε μια γυναικεία πορεία οργανωμένη απ' το SOC. Το SOC έχει οργανώσει πολλές πορείες στη Σεβίλλη, συμπεριλαμβανομένης και μιας που έγινε τον Αύγουστο του '83, αν και η υπό συζήτηση πορεία ήταν πιο μετριοπαθής και αποτελούνταν από 80 γυναίκες απ' το χωριό Μαραναλέντα όπου 120 άτομα περιμένουν να δικαστούν. Στο τέλος, εκφωνήθηκε σύντομος λόγος απ' το δήμαρχο του χωριού τους Σαντσέζ Κορντίλο, που ανήκει στους κορυφαίους αγωνιστές του SOC. Αυτός ο λόγος εξαγρίωσε τις γυναίκες απ' το M del S, επειδή προσδιόριζε τα γυναικεία προβλήματα περισσότερο σαν τη χειρότερη όψη της καταπίεσης που υφίστανται οι άντρες, παρά σαν ιδιαίτερα προβλήματα που απαιτούν αυτόνομο αγώνα.

«Δεν είμαστε αντίθετες στη συνεργασία των γυναικών με άντρες σε οικονομικούς αγώνες», γράφουν, «αλλά αυτοί οι ίδιοι άντρες πρέπει να παραδεχτούν το ρόλο που έχουν παίξει στην καταπίεση των εν λόγω γυναικών». Στη συνέχεια προχωρούν στην περιγραφή της κλασικής θέσης των γυναικών που έχουν λιγότερη επαγγελματική εξασφάλιση, χαμηλότερους μισθούς και είναι υποχρεωμένες να κάνουν επίσης όλες τις δουλειές του σπιτιού, ενώ οι άντρες πηγαίνουν στο συνδικάτο να συζητήσουν, να παίξουν χαρτιά κ.λ.π.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτές οι κριτικές είναι - σ' ένα μεγάλο βαθμό - δικαιολογημένες, αν και το SOC έχει αγωνιστεί για τη χειραφέτηση των γυναικών. Για παράδειγμα, μια βδομαδιάτικη απεργία στη διάρκεια της συγκομιδής της ελιάς στο χωριό Οσούνα πέτυχε την καθέρωση ίσης πληρωμής των γυναικών, ενώ μια διαμαρ-

τυρία από γυναίκες ενός χωριού κοντά στη Χουέλβα τον περασμένο Νοέμβρη, κατάφερε τη δικαιότερη κατανομή των χρημάτων του PER.

Δυστυχώς, η ίδια η συμπεριφορά των γυναικών δε συμβάλλει πάντα στην αλλαγή, για παράδειγμα, μια πρόσφατη έρευνα έδειξε ότι ενώ το 70% των γυναικών περίπου νοιώθουν το άδικο της κατάστασής τους, το 86% διατηρούν ακόμα την άποψη ότι η θέση των γυναικών είναι στο σπίτι κ.λ.π.

ΟΙ ΔΥΟ CNT

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν στην Ισπανία δυο ενώσεις που αυτοονομάζονται CNT. Η μια απ' αυτές οργανώνει τις διεθνείς επαφές της μέσω της AIT και γι αυτό είναι γνωστή σα CNT - AIT. Η άλλη, που σχηματίστηκε απ' την ένωση 2 ομάδων που έφυγαν απ' τη CNT - AIT, σ' ένα συνέδριο του 1984, είναι γνωστή σαν CNT - U. Και οι δυο ομάδες έχουν τους ίδιους στόχους και τον ίδιο αριθμό μελών περίπου που είναι κατανεμημένοι σ' όλες τις περιοχές της Ισπανίας και είναι γύρω στους 10.000. Εκεί όπου διαφέρουν οι δυο ομάδες είναι ο τρόπος με τον οποίο προσπαθούν να πραγματοποιήσουν τους στόχους τους.

Η CNT - AIT εμμένει στην κλασική αντίληψη του «ασυμβίβαστου αναρχισμού», αν και μερικές φορές αυτό είναι περισσότερο μια θεωρητική θέση παρά μια πραγματικότητα. Η CNT - U έχει πιο εμπειρική και πραγματιστική νοοτροπία με αποτέλεσμα άλλοτε να γίνεται ριζοσπαστικότερη και άλλοτε να εμφανίζεται ελαστικότερη ως προς τις αρχές της.

Η πιο εμφανής έκφραση αυτών των διαφορετικών συμπεριφορών σχετίζεται με τις Επιτροπές εργασίας που δημιουργήθηκαν μετά το θάνατο του Φράνκο για ν' αναλάβουν τις διαπραγματεύσεις μεταξύ αφεντικών και εργατών σε κάθε εργατικό χώρο.

Η CNT - AIT τις μπουκοτάρει επειδή αντιπροσωπεύουν μια γραφειοκρατία, που είναι διαχωρισμένη απ' τους εργάτες και προσπαθεί στη θέση τους να δημιουργήσει λαϊκές συνελεύσεις. Η CNT - U απ' την άλλη, είναι διατεθειμένη να συμμετάσχει στις εκλογές των Επιτροπών Εργασίας καθώς πιστεύει ότι το μπουκοτάρισμά τους θα οδηγήσει στην περιθωριοποίηση της CNT. Έχει σα στόχο να χρησιμοποιήσει την επιρροή και τις πληροφορίες που της δίνουν για να τις καταστρέψει από τα μέσα και να δημιουργήσει συνελεύσεις στη θέση τους.

(Από το Sin News)

συνέχεια από σελ. 8

Η συζήτηση θίγει τις συνθήκες δουλειάς μέσα στην επιχείρηση (μιλούν για «γραφειοκρατικό τέρας») και την στρατιωτικοποιημένη συμπεριφορά που επιβάλεται στους εργάτες.

Άλλωστε κατά ένα ποσοστό πάνω από 80% δεν ανήκουν σε συνδικάτα, πράγμα που δηλώνουν σηκώνοντας τα χέρια, όταν τους τίθεται η σχετική ερώτηση.

Κατά τη συζήτηση επικρατεί σεβασμός της άποψης του καθένα, τα πάντα μπορούν να ειπωθούν και να συζητηθούν.

Καθένας που παίρνει το λόγο προσπαρίζει την αυτονομία και την ατομικότητά του. Οι Σεζετίστες αναγκάζονται εκ των πραγμάτων να πουν «είσαστε σε καλό δρόμο, εσείς είναι που έχετε δίκιο».

Ο αυθορμητισμός της στιγμής κάνει ένα ελεγκτή να δηλώσει ότι παρατάει το συνδικάτο του. Ο ίδιος συμφωνεί λίγο αργότερα μ' ένα συνάδελφό του που λέει ότι είναι ευχαριστημένος που υπάρχουν εκλεγμένοι εκπρόσωποι.

Εκδότης
Πισιμίσης Θεόδωρος
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι

NOTIA AMERIKH

Οι αναρχοσυνδικαλιστές οργανώνονται

Συγκρούσεις στη Γερμανία εναντίον στις εξώσεις καταληψιών

Ηταν ανάμεσα στο 1850 και 1860 όταν οι πρώτες οργανώσεις των εργατών, εμφανίστηκαν στην Ν. Αμερική με την μορφή ενώσεων αλληλοβοήθειας και σωματείων μαστόρων. Από το 1870 το εργατικό κίνημα ριζοσπαστικοποιήθηκε με την επίδραση αγωνιστών μεταναστών εργατών — Ιταλών, Ισπανών, Γαλλών — που έφταναν στα Μπουένος Άιρες, το Μοντεβιδέο, την Αβάνα κ.λπ. δημιουργώντας τμήματα της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (Α' Διεθνή). Ένας εκπρόσωπος από το IWMA — το γαλλικό τμήμα του Μπουένος Άιρες — συμμετείχε στο συνέδριο της Χάγης, όπου επήλθε ανοικτή ρήξη ανάμεσα στον αντιεξουσιαστικό και εξουσιαστικό σοσιαλισμό (Αναρχισμό και Μαρξισμό).

Ο Αναρχισμός και ο Αναρχοσυνδικαλισμός έχουν σημαντική θέση στην οικοδόμηση ενός δραστήριου εργατικού κινήματος στην Ν. Αμερική. Στην Αργεντινή το 1901 ιδρύθηκε η Ομοσπονδιακή Ένωση FORA που μέχρι το 1905 είχε σαφή αναρχοκομμουνιστική τοποθέτηση. Επρόκειτο να αποτελέσει την κυριότερη οργάνωση εργατών στην Αργεντινή για πολλά χρόνια. Επίσης στην Ουραγουάη δημιουργήθηκε η FORU, στην Αβάνα η Κουβανέζικη Ομοσπονδία Εργασίας, και άλλες επαναστατικές ενώσεις σ' όλη την Ήπειρο.

Το 1928, δημιουργήθηκε μια πειρατική ομοσπονδία επαναστατικών ενώσεων, η ACAT, που συνδεόταν με την δική μας Διεθνή Οργάνωση Εργαζομένων (ΑΙΤ). Παρ' όλα αυτά ήταν από εκείνη την εποχή που ένα μεγάλο κομμάτι του Νοτιοαμερικού κινήματος (μαζί με το Ευρωπαϊκό) άρχισε να φθίνει εξαιτίας εσωτερικών προβλημάτων καθώς επίσης και της αδιάκοπης, άγριας καταστολής.

Η Direct Action No 32 αναφέρθηκε στις δραστηριότητες των Βραζιλιάνων συντρόφων μας, την ημέρα της πρωτομαγιά με ποιο τρόπο πραγματοποίησαν πορεία για πρώτη φορά σε 20 χρόνια και πως γίνονται κινήσεις για την επανίδρυση της Ομοσπονδιακής Ένωσης COB, σαν επαναστατική εναλλακτική λύση ενάντια στο ρεφορμιστικό συνδικαλισμό και τα πολιτικά κόμματα.

Με την μετάβαση στην δημοκρατία που έγινε στην Ν. Αμερική (εκτός από την Χιλή και την Παραγουάη) υπάρχει μια γενική αναγέννηση του αναρχικού κινήματος που πολλοί εύχονταν να είχε πεθάνει. Το κίνημά μας έχει αναζωπυρωθεί από τους αγώνες ενάντια στα σκληρά μέτρα των κυβερνήσεων — που ε-

πιβάλλονται από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο — και από τους αγώνες για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

«LA PROTESTA» (Η διαμαρτυρία)

Στην Αργεντινή μετά τον πόλεμο — των νησιών Φόκλαντ — οι αναρχοσυνδικαλιστές της FORA, άρχισαν ξανά να οργανώνονται, εκδίδοντας την εφημερίδα «LA PROTESTA» και η Αργεντινική Αντιεξουσιαστική Ομοσπονδία (που ιδρύθηκε το 1935) ανασυγκροτήθηκε σ' ένα εθνικό συνέδριο τον Οκτώβριο του 1984. Στην Χιλή όπου ο δικτάτορας Πινοσέτ βρίσκεται ακόμα στην εξουσία, οι συντρόφοί μας επίσης οργανώνονται.

Η ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ ΣΗΜΕΡΑ

Ισως το πιο δραματικό στοιχείο είναι η αφύπνιση του κινήματος στην Ουρουγουάη μετά την συντριβή του, που ακολούθησε το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1973.

Στις αρχές του Μάρτη 1986 ανασυστάθηκε η Ουρουγουανή Αναρχική Ομοσπονδία (FAU) σ' ένα εθνικό συνέδριο εκπροσώπων. Πάνω από το 80% ήταν νεαροί αναρχικοί — με όχι περισσότερα από 4 χρόνια συμμετοχής στο κίνημα. Η FAU αποτελείται από αναρχοσυνδικαλιστές οι οποίοι πριν το πραξικόπημα του '73 οργάνωναν εργατικές ενώσεις σ' επίπεδο βάσης, ενώ άλλοι σύντροφοι στο Ουρουγουανό κίνημα (που τότε ήταν άσχημα διαιρεμένο) συμμετείχαν στον ένοπλο αγώνα των ανταρτών Τουπαμάρος, δουλεύοντας ανάμεσα στους φοιτητές και τους εργάτες γης. Να τι λέει η FAU για τα τωρινά της καθήκοντα και τις θεμελιώδεις αρχές:

«Στην Ουρουγουάη σήμερα η πραγματικότητα μας είναι μια πραγματικότητα αγώνα.

Στην πορεία των μεγάλων κοινωνικών μετασχηματισμών, πρέπει να προσδιορίσουμε τους στόχους μας. Ο πρώτος είναι να δουλέψουμε ασταμάτητα για το δυνάμωμα και την επαναδικαίωση παρέμβασης των οργανώσεων βάσης.

Το επόμενο συνέδριο του λαού πρέπει ν' αποτελέσει έναν πραγματικό και σταθερό σύνδεσμο ανάμεσα στις διαφορετικές οργανώσεις, μια αληθινή λαϊκή συνέλευση, ένα χώρο συζήτησης, ανάπτυξης και δράσης των οργανώσεων βάσης: ένα συνέδριο του λαού, το σπέρμα και την υπόσχεση της εξουσίας του λαού».

«Ο δεύτερος αντικειμενικός στόχος είναι να βρεθεί —στην βάση ενός σοσιαλιστικού και επαναστατικού σχεδίου — ένας αριθμός αγωνιστών που ενώ έχουν τις ίδιες ιδέες δεν έχουν ακόμα βρει το πλαίσιο για κοινή πολιτική δράση... Θέλουμε σήμερα να επαναβεβαιώσουμε και να διακηρύξουμε τις αρχές μας. Αγωνιζόμαστε για ένα καινούριο κόσμο οργανωμένο στην βάση της ελευθερίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης, της υπευθυνότητας και της δημιουργικότητας. Μ' αυτές

τις ιδέες αγωνιζόμαστε για την ανάπτυξη μιας νέας ανθρωπότητας. Βασίζουμε την νέα κοινωνία σ' ένα πρόγραμμα αντιεξουσιαστικής σοσιαλιστικής ζωής.

Αυτό σημαίνει απόλυτη κοινωνικοποίηση σ' όλα τα επίπεδα: κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, εκπαίδευσης, δικαιοσύνης, άμυνας, των πηγών γνώσης και πληροφόρησης και ιδιαίτερα πολιτικής εξουσίας. Σ' αυτή την προοπτική μπορούμε να βρούμε, ένα δρόμο: την καταστροφή οποιασδήποτε κυρίαρχης τάξης, την κατάργηση του κράτους και όλων των μορφών διακυβέρνησης, που οδηγούν σε μαύρη δημοκρατία ασκούμενη από την ένωση αυτοδιοικουμένων ανθρώπων που συνδέονται σ' ένα ομοσπονδιακό πλαίσιο».

Η FAU επανεμφανίζεται

Μ' αυτές τις σαφείς προοπτικές η FAU έκανε την δημόσια επανεμφάνισή της σ' ένα συλλαλητήριο στο Μοντεβιδέο την Πρωτομαγιά '86 στο οποίο συμμετείχαν πολλές χιλιάδες κόσμου — από την FAU, τα σοσιαλιστικά κι απελευθερωτικά κινήματα, κοινωνικά κινήματα όπως οι Οικογένειες των Εξαφανισθέντων (ανθρώπων που εξαφανίστηκαν στο στρατιωτικό καθεστώς) φοιτητικές οργανώσεις και κλάδοι σωματείων. Η FAU τονίζει την πολιτική σημασία που έχει ένα συλλαλητήριο αυτού του μεγέθους στην Ουρουγουάη σήμερα.

Σαν αναρχοσυνδικαλιστές είμαστε αφοσιωμένοι στο διεθνισμό της εργατικής τάξης. Η επιτυχία των συντρόφων μας στην Ν. Αμερική, να οργανώνονται στα συνεχόμενα χρόνια της καταστολής και της τρομοκρατίας ενάντια στην εργατική τάξη δεν μπορεί παρά να αποτελεί (μαζί με τους αγώνες των συντρόφων εργατών της Ν. Αφρικής) πηγή έμπνευσης σε όλους έμας στο κόσμο που αγωνιζόμαστε για μια ορθή, αταξική, επιλογή. Περιμένοντας την επανίδρυση του ACAT και των τμημάτων του, αγωνιζόμενοι για τον αντιεξουσιαστικό κομμουνισμό μαζί με την Διεθνή Ένωση των Εργαζομένων.

(Μετάφραση από την εφημερίδα Direct Action Τμήμα της Αναρχοσυνδικαλιστικής ΔΙΕΘΝΟΥΣ)

Το κέντρο καταληψιών της Hafenstrasse του Αμβούργου δεχτηκε στο τέλος του Οκτώβρη αστυνομική επίθεση και, παρά τη δυναμική αντίσταση, πραγματοποιήθηκαν εξώσεις σε ορισμένα διαμερίσματα. Τα κτίρια της Hafenstrasse περιλαμβάνουν εστιατόριο, καφενείο, ντισκοτέκ, βιβλιοθήκη, κέντρο πληροφόρησης κ.λπ. καθώς και 75 διαμερίσματα.

Στις 22 του Οκτώβρη 500 μπάτσοι, με επικεφαλής τα Ειδικά Κινητά Κομμάτια, επιτέθηκαν σε 7 από τα 8 σπία - ιδιοκτησία του δήμου, χρησιμοποιώντας και μπουλντόζες. Μετά από 10ωρη μάχη, εισέβαλαν και συνέλαβαν 10 άτομα, που αντιστάθηκαν. Στη συνέχεια έβαψαν και τους τοίχους, για να καλυφθούν τα graffiti. Στις 23 Οκτώβρη έγιναν εξώσεις σε 6 διαμερίσματα, των οποίων οι ένοικοι αρνούταν να πληρώσουν ενοίκια, επειδή ο δήμος δεν έκανε επιδιορθώσεις στα σπία. Αφού δόθηκε 5λεπτη διορία στους κατοίκους να ενδώσουν, τα υπάρχοντά τους πετάχτηκαν έξω απ' τα παράθυρα.

Την επόμενη νύχτα κατά τη διάρκεια διαδήλωσης 2.000 ατόμων στο Αμβούργο σαν διαμαρτυρία ενάντια στις εξώσεις, σπάστηκαν βιτρίνες και μπήκε φωτιά στο δημαρχείο του κοντινού προάσκειου Altona. Την ίδια νύχτα οι διαδηλώσεις απλώθηκαν στο Βερολίνο, Ανόβερο και Κολωνία, ενώ στη Νυρεμβέργη ανατράπηκε από διαδηλωτές ένα αστυνομικό όχημα. Μετά απ' αυτό, συνελήφθησαν όλοι οι θεατές μιας βιντεοταινίας, σε στέκι της Hafenstrasse του Αμβούργου. Οι πράξεις αντίδρασης - εκδίκησης απλώθηκαν και στη Δανία, όπου 10 μασκοφόροι επιτέθηκαν στο Ινστιτούτο Γερμανικής Κουλτούρας και στις αίθουσες παραστάσεων της AEG, ενώ στην Κοπεγχάγη το Γερμανικό Γραφείο Τύπου δεχτηκε επίθεση και ζωγραφίστηκαν οι τοίχοι του. Στη συνέχεια, η Γερμανική αστυνομία επιτέθηκε σε σαράντα διαμερίσματα στο Hurnberg. Μέσα στο Δεκέμβρη, μετά από νέες εξώσεις καταληψιών στο Αμβούργο, έγινε διαδήλωση 10.000 ατόμων που συγκρούστηκε με την αστυνομία. Και έπειτα συνέχεια....

Από τις σκληρές συγκρούσεις αστυνομίας και διαδηλωτών ενάντια στα πυρηνικά. Βάγκερσντορφ Δυτικής Γερμανίας, τέλος Οκτώβρη '86: Διαδηλωτές τρέπουν σε φυγή τα ΜΑΤ.

Η ΣΑΛΙΑΡΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Λίγος καιρός πέρασε από τότε που μια εφημερίδα έκανε την πρώτη εμφάνισή της στον ελληνικό χώρο. Βέβαια, το να ειςβάλλει κάποια καινούργια εφημερίδα στο χώρο της κρατικής-κομματικής πληροφόρησης, δεν είναι και τόσο σπουδαίο και μάλλον δεν θάταν αξιο λόγου εκτός αν οι ιδιαιτερότητες, που εξαντλούνται μέσα από μια έκδοση, είναι τέτοιες που θα μας κάνουν να σκύψουμε με σημασία. Ο λόγος γίνεται για την «ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ», εβδομαδιαία εφημερίδα για παιδιά με απλή γραφή ώστε να αφομοιώνονται ευκολότερα και καλύτερα τα μηνύματα που στέλνονται.

Στη σημερινή καταναλωτική εποχή βρίσκουμε τα παιδιά να εκφράζονται με πρότυπα ηρώων, ειδώλων, stars. Αυτό βέβαια δεν είναι τυχαίο. Οι κατευθύνσεις της μικροαστικής οικογένειας δεν είναι παρά το βλέμμα, ο ανταγωνισμός, το στρεσάρισμα, αξίες οι οποίες στο σχολείο εμπεδώνονται και θεωρητικά μαζοποιώντας το παιδί στις κρατικές επιλογές εκσυγχρονισμού. Εξάλλου τα μέσα μαζικής ενημέρωσης προβάλλουν φωταγωγάς ινδάλματα «που ξεφεύγουν» από την κοινή καθημερινή ζωή «χορταίνοντας» τα μάτια των παιδιών από τη μια, και από την άλλη αφήνοντας τα στη θέαση της ίδιας τους της ζωής, μεταποιημένης σε νόρμες και κλισέ με τρόπο ευπρόσδεκτο.

Όμως η προσφορά προς θέαση αυτής της ζωής έρχεται σε άμεση αντίφαση με τη συνεχή καταπίεση, αδιαφορία, απομόνωση, αντιξοότητες, που βιώνει ο νέος πράγμα που κάνει άλλες φορές να γυρνά μπουμεραγκ πίσω στους δημιουργούς της, προκαλώντας τους προβλήματα ως προς τη διατήρηση της ισχύουσας τάξης πραγμάτων. (Φαινόμενο τέτοιο μπορεί να αντλεί από τη μεταπολιτευτική παιδική ηλικία που σήμερα προκαλεί τραύματα¹ στην «οσία» κοινω-

νία του κεφαλαίου με πρωταγωνιστές νέους που έχουν ιδιάζουσα εμφάνιση, συμπεριφορά, ιδέες και αρνούνται τουλάχιστον προσωρινά να καλουπωθούν). Οι κίνδυνοι από αυτό το γεγονός μειώνουν τόσο την αξιοπιστία των κυβερνήσεων, όσο και τη δυνατότητα «επίλυσης» των κοινωνικών «προβλημάτων» από τους κρατικούς φορείς. Η αδυναμία λοιπόν του κράτους και των καλοθελητών σωτήρων της νέας γενιάς να την καλουπώσουν ολοκληρωτικά γεννά και το περιθώριο μιας ειδικής πληροφόρησης από τα πριν, τέτοιας, που θα μεταδίδει τις αξίες του συστήματος με εύπεπτα και προσιτά μηνύματα.

Είναι φανερό η ανάγκη αυτών των λακέδων να ενεργήσουν προληπτικά ώστε να προλάβουν γεγονότα τέτοια που θα κλονί-

σούν τις θέσεις των υψηλά ευρισκομένων από ανερχόμενα κύματα νεανικής βίας, αλλά και να δημιουργήσουν και τις προσβάσεις ανάπτυξης πολιτών πειθίμων και υπάκουων στο κράτος, στους νόμους και στους θεσμούς.

Σήμερα -περισσότερο από κάθε άλλη φορά- που ο πολιτικο-κοινωνικός ρόλος της εφημερίδας ξεπερνά τα όρια μιας απλής πληροφόρησης και θεωρείται μέσο πολιτογράφησης του κοινού από μια συγκεκριμένη ηλικία

που το άτομο «αναγνωρίζεται» ως «πολιτικοποιημένο» - δίνεται αρκετή σημασία στην κοινωνικοποίηση (sic) του μικρού παιδιού για τη μελλοντική αποδοχή των επιταγών της εξουσίας. Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ (ελπίζω να 'ναι η τελευταία)

Μέσα από ρομαντικές συνηθισμένες αερολογίες του στυλ «όνειρα για το αύριο... να το κάνουμε πραγματικότητα» και χρήσιμες πληροφορίες για την τερηδόνα των δοντιών, άρθρα πληροφορούν για τη δραστηριότητα των φορέων της εξουσίας (π.χ.: έκκληση της ΕΓΕ για τα πολεμικά παιχνίδια, πρόταση των κομματικών νεολαίων για αποχή από τα γήπεδα κ.λ.π.) έντεχνα προβάλλοντας στα παιδικά μυαλά την πολιτική οργάνωση της κοινωνίας σαν αναπόφευκτη και αναγκαία, δίνοντάς της

τσιχλές, ...Πλήρωσα, την έβαλα κάτω απ' τη μασχάλη μαζί με τον μπαμπά, ίσως να την πλάτη μου κι έφυγα πολύ βιαστικά. Γέλαγα στο δρόμο γεμάτος ικανοποίηση που σκεφτόμουνα την έκφραση του μπαμπά όταν καθόμωνα κι εγώ στη διπλανή πολυθρόνα μετά το φαγητό για να διαβάσω την εφημερίδα μου όπως κάνει κι εκείνος το μεσημέρι...»

Ενδεικτικό για τον τρόπο με τον οποίο επιδιώκουν να καθοδηγήσουν το παιδί ώστε από τη μια να ενστερνίζεται τις καθιερωμένες αξίες (μιμητισμός, πολυθρόνα-σύμβολο, εκτέλεση των «καθηκόντων») κι από την άλλη να δημιουργούν τέτοιες ψευδαισθήσεις για το λύσιμο του προβλήματος της οικογενειακής καταπίεσης.

Η ύλη της εφημερίδας περιλαμβάνει ακόμα «αθώα» διηγηματάκια με εθνικιστικές νύξεις, με περιεχόμενο πρώων Ελληνόπουλων' σενάρια εμπνευσμένα από σκηνές άσχετες με την πραγματικότητα, όπως και ηθικοπλαστικές παροιμίες και ρητά («υπόφερε για να μάθεις και εργάσου για να έχεις» «η τεμπιλιά είναι αδερφή της φτώχειας και ξαδέερφη της κλεψιάς»²

Τελειώνοντας το οδοιπορικό μας στις κίτρινες αυτές σελίδες ας παραθέσουμε ένα ενδεικτικό κομμάτι από τη στήλη «έννας δασκαλός μεταξύ μας»:

«Όλα αυτά που ζητώ από σας, η επιμέλεια, η υπευθυνότητα, η τάξη, η ησυχία, η κατανόηση... είναι τα στοιχεία που θα σας βοηθήσουν να γίνετε αύριο σωστοί πολίτες...»

«REKBIEM»

Η ψευδαισθητική συμμετοχής του παιδιού στην εφημερίδα δείχνει την ανάγκη των καιρών για την ίδια του την αυτοπεριορισμένη, για την προετοιμασία των μετέπειτα ρόλων που θα παίξει μέχρι να πεθάνει.

Στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος καταμερισμού

της εργασίας είναι αναγκαίος ο διαχωρισμός να γίνεται όχι μόνο στον επαγγελματικό αλλά και στους κοινωνικούς χώρους. Το επάγγελμα παιδί (ένα κατεξοχήν δύσκολο επάγγελμα) έχει αξίωσης ως ρόλου. Η εξειδίκευση των αντικειμένων³ που χειρίζεται και αφορά το «παιδί» χαρακτηρίζεται ως «παιδική». Η εφημερίδα του, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια σπουδαία συμβολή στη συρρίκνωση των αντικειμένων που αποκλειστικά το αφορούν. Η εξειδικευμένη (παρα)πληροφόρηση, η μεταγλώττιση των μηνυμάτων είναι κάτι στο οποίο το κράτος δίνει ξεχωριστή σημασία στα πλαίσια του καταμερισμού, στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα.

Στο παρελθόν, πριν πολλά χρόνια η «Διάπλασις των παιδών» ένα παιδικό έντυπο που εξέδιδε ο Γρ. Ξενοπούλος, είχε τα χαλινάρια της πνευματικής καθοδήγησης της τότε παιδικής ελληνικής κοινότητας. Σήμερα οι ανάγκες των καιρών επιτάσσουν τη διάπλαση των σημερινών παιδών και μέσα από τη λογική της χειραγώγησης από ένα έντυπο ενσωματωμένο σε ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ και ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ.

«Σας ασπάζομαι Φαίδων»

1. Ας μην ξεχνάμε τα εξάρχεια και τα ΚΑΘΕ εξάρχεια
2. Συγγένειες όχι μαλακίες...
3. Μπορούμε να αναφέρουμε πλήθος από τέτοια, που να αφορούν το παιδί όπως: παιδικό δωμάτιο, παιδικά παιχνίδια, παιδικά καταστήματα, παιδική ζωγραφική και άλλα που προσφέρονται προκειμένου να κατοχυρωθεί το παιδί ως αντικείμενο καταμερισμού.

Στον δρομο για την Ιθακή...

«Είναι ανώδυνο και εύκολο να ασχοληθείς με την ηρωική ακόμα κι αν σ' έχουν συλλάβει να την πουλάς, ακόμα κι αν το νομοσχέδιο που κατέθεσες την προωθεί και το ονομά σου είναι ΚΡΑΤΟΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ...»

Η εξουσία, ανέκαθεν επεδίωκε να δώσει «διεξοδικές» λύσεις στα προβλήματα που προκαλεί με την ύπαρξή της. Όμως αυτές οι «διεξοδικές» λύσεις δεν θα πέρναγαν αν δεν έβρισκαν τη συναίνεση των πολιτών.

Πρόθεση των μέσων μαζικής ενημέρωσης και όσων δουλεύουν για το κράτος, ήταν να παρουσιάσουν τα ναρκωτικά ως «πληγή του Φαραώ» προκειμένου να συγκλονίσουν τους —πάντα— θεατές και ευαισθητοποιώντας τους ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ, να περάσουν το νομοσχέδιο ως σωτηρία. Ο υπερήφανος λαός μας ακούγοντας μ' ανοιχτό το στόμα για την «εθνική μαστιγιά» και τις προσπάθειες κάποιων «προοδευτικών μουσάτων» της Ν. Γενιάς και των άλλων υπουργείων διατήρησε —όπως πάντα τη γνώμη «ας κάνει η πολιτεία κάτι γι' αυτούς». Το σκηνικό είναι έτοιμο. Η σταυροφορία για τα ναρκωτι-

κά πλέει σε πελάγη εθνικής ομοψυχίας και ενότητας.

«Η Ιθακή σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι Χωρίς αυτήν δε θα 'βγαίνεις στο δρόμο...»

Ιθακή: Η νέα «σανίδα σωτηρίας» που ο κρατικός έλεγχος αρχίζει να προβάλλει δίπλα σε ψυχιατρεία, δίπλα σε φυλακές, δίπλα σε κέντρα «αποτοξίνωσης». Η εξουσία δείχνει άλλο ένα της πρόσωπο. Η κρατική Πηνελόπη περιμένει πιστή τον κάθε Οδυσσέα που αφού περνά τους τοξικούς Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες θα αναπαυθεί στους έρωτές της. Τα πράγμα όμως ίσως να μην είναι τόσο απλά...

Οι αντιπαραγωγικοί για την ελληνική τάξη πραγμάτων νέοι πολλαπλασιάζονται συνεχώς προκαλώντας κινδύνους μείωσης του κύρους των κυβερνήσεων, αλλά και δυσκολίες ελέγχου τους από το κράτος. Έτσι οι σύγχρονες κατευθύνσεις του κράτους σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να 'ναι η «αδιαφορία», αλλά το «ενδιαφέρον» της πολιτείας για αυτούς τους νέους. Η αποκατάστασή τους σε πολί-

τες που εργάζονται και παράγουν, που συμμετέχουν στα «κοινά» και μεταβιβάζουν την εμπειρία τους στους υπόλοιπους είναι το καινούργιο πλαίσιο που το ελληνικό κράτος αγωνίζεται να επιβάλλει. Είναι πολύ απλό: η πολιτεία ζητά να μετατρέψει τους «ναρκομανείς» σε άβουλα εξαρτήματα μιας μηχανής που συνεχώς παράγει και καταναλώνει.

Ιθακή: ένας καινούργιος δίσκος (με ροκ εντ ρολ, καλέ!) κυκλοφόρησε προς βοήθειαν νέων που «σπαταλούν τη ζωή τους στα ναρκωτικά» (sic). Τα έσοφα του δίσκου διατίθενται για τη θεραπευτική κοινότητα Ιθακή. Τα ελληνικά ροκ ινδάλματα (ξεπεσμένοι, star και ανερχόμενοι) με μια μουσική που ποτέ δεν είχαν σχέση, βάλθηκαν ως νεροκουβαλητές να υπηρετήσουν ένα σκοπό που ξεκινά από τα βάθη της ελληνικής εξουσίας: ΙΘΑΚΗ.

«WE ARE THE WORLD, WE ARE THE CHILDREN» τραγουδούν οι ομόλογοί τους στο εξωτερικό για τα παιδικά της Αιθιοπίας, προσπαθώντας

έντεχνα να καλύψουν τα κενά που άφησε η κρατική πληροφόρηση και δράση για τα εγκλήματα της εξουσίας. Όπως τότε που Δυτικοί και Ανατολικοί προσπάθησαν να σκεπάσουν τις εν ψυχρώ δολοφονίες του Μεγκί-στον με το να διοργανώνουν συναυλίες και δισκογραφίες για το λαό εξασφαλίζοντάς του το συγχωροχάρτι της αλληλέγγυας α-

διαφορίας, έτσι και στην Ελλάδα τα ροκ φαντάσματα του θεάματος σκεπάζουν: τα εγκλήματα της ελληνικής εξουσίας εκμεταλλευόμενοι το έδαφος της μιζέριας, της αποχύνωσης του θεάματος.

Φτύστε τους
Εθισμένους στην ανατροπή Γ.Κ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΗΒΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παρασκευή 9 Γενάρη, 3 στον αέρα.

Οι δημοσιογράφοι της εκπομπής προκάλεσαν ένα τηλεφωνικό διάλογο ανάμεσα στη διεύθυνση της επιχείρησης και το σωματείο εργαζομένων ΗΒΗ.

Ο εκπρόσωπος της διεύθυνσης, κατέπληξε τα πλήθη, καλώντας το Δ.Σ. του συνδικάτου σε ανοιχτή συζήτηση με τη συμμετοχή των εργαζομένων και του λαού του Μαρουσιού.

Ακόμη, επανέλαβε, την πρόταση για τη δημιουργία μικροκαταστημάτων διακίνησης εμπορευμάτων, απ' τους εργάτες με τη "βοήθεια" της ΗΒΗ.

Κατέληξε δε, με την εξής φράση: «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι εργαζόμενοι προτιμούν τη μισθωτή εργασία αντί της ελεύθερης και ανεξάρτητης απασχόλησης!»

Απ' την άλλη μεριά ο πρόεδρος του Δ.Σ. του συνδικάτου, αρνήθηκε βέβαια την ανοιχτή συζήτηση και αντιπρότεινε μια συζήτηση με τους "εκπροσώπους" των εργατών στα γραφεία του συνδικάτου.

Έχουμε λοιπόν να κάνουμε μ' ένα πονηρό ρόλο των αφεντικών που το παίζει "φιλελεύθερος" και μ' ένα κνίτη με πλήρη συνείδηση του ρόλου του σαν νταβά της εργατιάς.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε αποκλειστικά σαν προέκταση της προκήρυξης που το ακολουθεί και όχι σαν εμπειριστικώς ανάλυση του θέματος.

Από τα πρώτα χρόνια της σύστασης συγκεντρωτικής μορφής κράτους - φετίχ, σαν κύριο μοντέλο στην κοινωνική δόμηση, η εκκλησία και οι παπάδες της έχασαν τις παλιές τους εξουσίες (ολοκληρωτικές - θεοκρατικές) και άρχισαν να χρησιμοποιούνται καθαρά για σκοπούς αποχώνωσης, με ρόλο καθοριστικό στην οργάνωση του όλου μηχανισμού. Πέρα από τις ωμές κατασταλτικές μεθόδους «συμμόρφωσης» των πολιτών, αναγκαία ήταν και η δημιουργία κλίματος μεταφυσικού προβληματισμού (θεοφοβίας, δεισιδαιμονίας) συνθήκες «μόρφωσης», με ένα γενικό σύστημα παιδείας να βρίσκεται κάτω από την κηδεμονία της «αγίας έδρας». Έτσι, μαζί με τη ληστρική εξόντωση να επιτυγχάνεται και η υπακοή των καταπιεζομένων μαζών σαν από θέλημα θεού.

Η πορεία όμως της εξέλιξης του κράτους - φετίχ μέσα από τα καπιταλιστικά πρότυπα έφτιαξε νέες διαδικασίες παραγωγής - κατανάλωσης με ταυτόχρονα διαφορετικές δομές οργάνωσης (νομισματικό - φορολογικό κύκλωμα, βιομηχανικές ζώνες, εξειδικευμένη εκπαίδευση, κ.λ.π.) με αποτέλεσμα ο συσχετισμός εκκλησίας - κράτους να εκφυλιστεί και ο ρόλος του αντιπρόσωπου του θεού να καταστά αδιάφορα εθιμοτυπικός. Η χρησιμότητα της εκκλησίας, οι αναχρονιστικοί σκοποί και η λειτουργικότητά της απορρίφθηκαν ουσιαστικά από την αστοκρατία ενώ η ίδια σαν τέτοια έπεσε σε μαρasmus.

Τη θέση της στο κρατικό - καπιταλιστικό μοντέλο άρχισε να παίρνει το ίδιο του το υπόβαθρο: η επιστήμη, ενώ σύγχρονοι ιερείς της, οι τεχνοκράτες - «σοφοί» και τα γραφτά τους, ασυναγώνιστα ευαγγέλια. Ο ρόλος του επιστήμονα έχει αναχθεί πια από μέσο για την ανάπτυξη του υπάρχοντος καταπιεστικού συστήματος σε σκοπό και λατρεία, με τις απολήξεις του να υπάρχουν σε κάθε τομέα ή δραστηριότητα της σύγχρονης ζωής.

Οι επιστήμονες είναι παρ' όλα αυτά με τ' αφεντικά και η θέση τους εξίσου σημαντικά δολοφονική με κείνη των αστών - εξουσιαστών, γιατί και η απάντησή μας πρέπει να είναι αυτή που τους αξίζει.

"Προσέξτε τη μίσση, στις σπείρες το δόγμα ορισμένοι άνθρωποι προσπαθούν να σας εξασπασούν και να σας απογυμνώσουν από τη δύναμή σας. Η μίσση αυτού του είδους πρέπει να πεθάνει μαζί με τον κόμο του οποίου αποτελεί μια έκφραση". Μ. Μπακούιν

Οι σύγχρονες συνθήκες κρατικής-καπιταλιστικής οργάνωσης που έχουν δημιουργηθεί και στην χώρα μας (δημόσια απόρροια ληστρικών-ιμπεριαλιστικών επεκτάσεων των δυτικοευρωπαϊκών χωρών, Η.Π.Α., Ιαπωνίας) έχουν σαν κύριο υπόβαθρο το "επιστημονικό-τεχνοκρατικό μοντέλο που βρίσκεται σε άρρηκτη σχέση με τον Πανεπιστημιακό χώρο.

Η επιστημονικά κατευθυνόμενη εκπαίδευση των δυναμένων κρατικής καταστολής με διαχειριστές: κοινωνιολόγους, ψυχολόγους, η μηχανοργάνωση του φορολογικού συστήματος και η καταγραφή κινήσεων, "παρapiτωμάτων", ιδεολογίας των πολιτών με την βοήθεια ηλεκτρονικών υπολογιστών από τους μηχανισμούς: μυστικών υπηρεσιών (Κ.Υ.Π.), ασφάλειας, υπουργείου οικονομικών, υπουργείου εθνικής άμυνας. Η επιστήμη του μάρκετινγκ, ο ρόλος της διαφήμισης στην ζωή μας-ο εξαναγκασμός των αποθήσεων και της θέλησης- τα πολυεθνικά μονοπώλια και γενικά το υπάρχον συγκεντρωτικό σύστημα σαν όλο, χρειάζεται για να επιβιώσει και να λειτουργήσει στους ρυθμούς που αυτό θέλει, ένα άθροισμα επιστημονικό-τεχνοκρατικό δυναμικό κατάλληλα εκπαιδευμένο (στον Πανεπιστημιακό χώρο) ώστε χωρίς καμία ενδοιασμό να ανταπεξέλθει στον ιστορικό - δολοφονικό του "επίσημο". Η επίσημη προέλευση του αποχωνισμένου επιστήμονα στερημένου από κάθε κριτική ικανότητα πέρα της εξειδικευμένης γνώσης του, δεν είναι προκαθορισμένη (βέβαια το φιλτράρισμα είναι ισχυρότερο για τα καλύτερα οικονομικά στελέχη), ο σκοπός του ήδη μυθοποιημένος, πλασμένος μέσα στο όνειρο της "προόδου" και της κοινωνικής κατάλισης, ενώ η σπουδαιότητα της μίσσης στο Πανεπιστημιακό περιβάλλον αναγκαία γαρνιτούρα στην οικειοκράτη Μόνημος εχθρός κατανόησης της κοινωνικής θέσης και της ταξικής συνειδητοποίησης, ήταν και θα είναι η κατευθυνόμενη επιλογή ονείρων. Οπου υπάρχει μίσση, έπρεπε να εφευρεθεί και ένα όνειρο. Υπήρχαν μάλιστα για να συντηρούν το ψεύτικο ασήμα του ανθρώπου, δικαστές για να θυμίζουν πως οι νόμοι δεν είναι κάτι το αφηρημένο και σχετικό, εξουσιαστές για να μην γίνει η κοινωνία "ζούγκλα". Οι νταβατζήδες της ελευθερίας μας έπρεπε να περάσουν απαρατήρητοι και ο διαμελισμός της κοινωνίας μέσω της ιδιοκτησίας και κάθε μορφής ανταγωνιστικών συμφερόντων έπρεπε να συνεχίσει τον κατακεραμιωμό σε επιστήμονες-ειδικούς και σε άβυσλους παραγωγούς-καταναλωτές.

Το Πανεπιστήμιο σαν τέτοιο αποτελεί τη διαδικασία διαφοροποίησης των ταξικών αντιθέσεων (εκφυλισμός), ένα γκέτο για άτομα συγκεκριμένης ηλικίας που δέχονται εύκολα την καθοδήγηση, μια ακόμη εκκλησία για να λατρεύεται, να διαιωνίζεται η αναγκαία κρατικό-συγκεντρωτικό. Κύριοι συνένοχοι-χειροκροτητές στη θρησκεία του τεχνοκρατισμού είναι τα ρεφορμιστικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και η χρεοκοπημένη ρεβιζιονιστική ακροατήρια. Οι προσπάθειες τους ανδάνται από το πατριωτισμό του Πανεπιστημιακού χώρου και την μετρίση του φακίτη σε πιστό κομματικό κύκλο. Ενώ οι λύσεις και οι πρακτικές της δυναμικής σύγκρουσης, ενίσχυσης της αυθόρμητης επαναστατικής ροπής, της αυτοδιαχείρισης, θεωρούνται ανεφάρμοστες και ανεδαφικές. Ο πολιτικός συμβιβασμός με όλη του χάρη και συνθήματα μηχανογραφικό οικοδόμημα ολοκληρώνεται με περιέργη αμοιότητα στις αιωνιτικές κατευθύνσεις.

Οι επιστήμονες-τεχνοκράτες, δολοφονικά φτιαγμένα πάνω της αστοκρατίας, δεν μπορεί να χτυπηθούν έξω από το όλο υπάρχον σύστημα, ο αγώνας ενάντια στο κρατικό-καπιταλιστικό μοντέλο είναι πολύπλευρος και ταυτόχρονα ανυποχώρητα εξεγερτικός. Πηγαίνει από την άρνηση του πτώσις να συμμετάσχει με τους μηχανισμούς καταπίεσης-αποχώνωσης, από την αγανάκτηση στους ρυθμούς ηρωϊσμοποίησης-αποχώνωσης των ανθρώπων, αλλοτρίωσης των διασπαστικών σχέσεων και της συντηρικότητας, στην επιθυμία του για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους (αντεξουσιαστική), σε ένα σύστημα γενικευμένης αυτοειθύνωσης και άμεσης δημοκρατίας (αναρχισμός), χωρίς μπάτσους, ηλεκτρονικά φακέλωματα και πυρηνικούς αντιδραστήρες. Θεωρούμε πως άλλη διέξοδος δεν υπάρχει παρά μόνο της δυναμικής - μαζικής αντιπαράθεσης. Το παγκόσμιο τεχνοκρατικό κατεστημένο θα πέσει όταν η χειρωνακτική εργασία συμβαδίσει και συνδυαστεί με την επιστημονική, όταν η ΚΑΘΟΛΙΚΗ εκπαίδευση θα έχει αντικαταστήσει την εξειδικευμένη σκέψη.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ -ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΚΑΘΗΛΩΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

συν. από σελ. 4

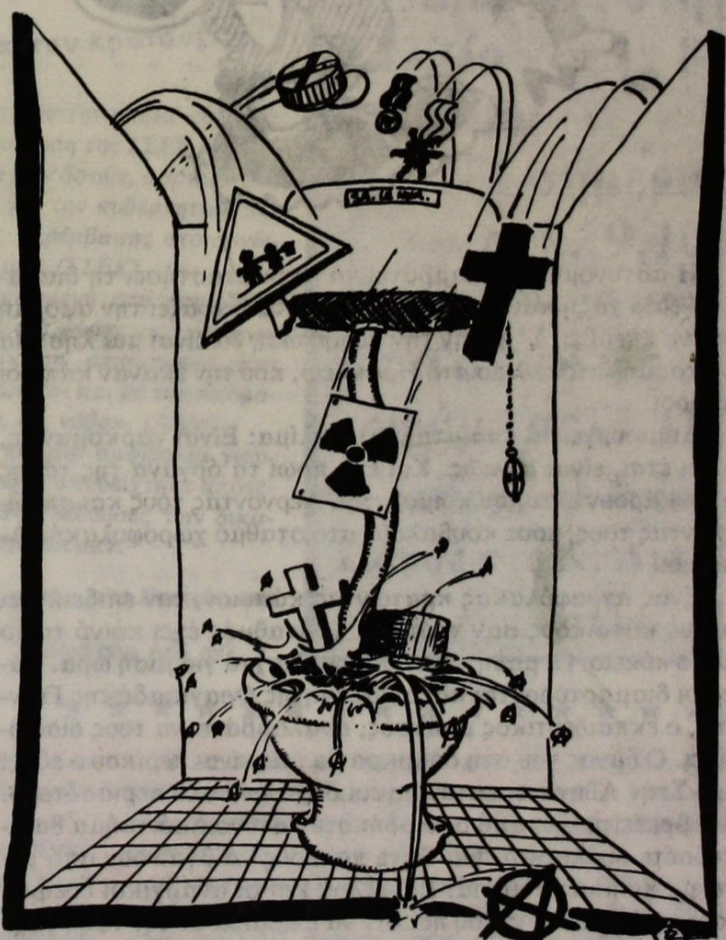
τον δέχομαι, σαν οικοδόμο όχι. Αν ήξερα πως ήταν φοιτητής της φιλολογίας δεν θα τον συνελάμβανα». Είναι γεγονός, ότι το νάσαι φοιτητής είναι προοπτικά ακίνδυνο για το σύστημα, ο εχθρός είναι ο εργάτης, που σ' όλη του τη ζωή θά 'ναι ο «ελλοχεύων κίνδυνος», ο μόνιμος αντίπαλος και ο επιρρεπής, λόγω ταξικής θέσης, σε εξεγερσιακές καταστάσεις. Κοινωνικός ρατσισμός και μπατιστικό κόμπλεξ.

Βέβαια το δικαστήριο, ενώ αθώωσε τους υπόλοιπους, έριξε είκοσι μέρες για εξύβριση λόγω και έργω στον ανωτέρω φοιτητή, όχι βέβαια για τη φοιτητική του ιδιότητα, αλλά για την αμετανόητη «απολογία» του στο δικαστήριο και για το ότι ήταν αναρχικός και βέβαια σ' άλλη περίπτωση η ποινή θα ήταν πολύ μεγαλύτερη. Αλλά ο φόβος φυλάει τα έρμα.

Οι Πιλότοι, οι απολύσεις και η εργασιακή ειρήνη:

Ο πρόεδρος και γεν. δ/ντής της Ολυμπιακής Αεροπορίας Αλ. Ακριβάκης, στις νέες επαφές που είχε με τους «ιπτάμενους» δήλωσε για τους 60 απολυμένους πιλότους της «Ο.Α.»: «Η επαναφορά των 60 απολυμένων πιλότων θα γίνει με την προϋπόθεση της εξασφάλισης μακροπρόθεσμης Εργασιακής Ειρήνης». Προνομιοῦχοι μεν οι πιλότοι, αλλά όσα εφαρμόστηκαν σ' αυτούς—δεν ήταν σχέδια της «σοσιαλιστικής» κυβέρνησης για να κτυπήσει μόνο την κάστα τους. Είναι η πολιτική που ακολουθείται και σε κάθε εργατικό αγώνα (βλ. πολιτική επιστράτευση οδοκαθαριστών). Έτσι λοιπόν οι 60 απολυμένοι πιλότοι: όπλο στα χέρια της κυβέρνησης μια και η πολιτική επιστράτευση -καθεστώς τώρα και στην «Ο.Α.»- τους αναγκάζει να απέχουν από απεργιακές κινητοποιήσεις.

Ευχαριστούμε τον άγνωστο σύντροφο για την οικονομική του ενίσχυση και τις ευχές του... το ραντεβού μας ισχύει.

ΓΡΑΜΜΑ ΕΡΓΑΤΩΝ ΔΗΜΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΟΥΣ

Ξεκινώντας η απεργία παρατηρήθηκε μια απόλυτη εργατική συνσπείρωση, ενότητα που δεν είχε προηγουμένως της.

Κι αυτό αποδείχτηκε κι από το γεγονός ότι παρά την Κρατική τρομοκρατία—συλλήψεις, ξύλο, επιστρατεύσεις—ο κόσμος, οι εργάτες εδώ ήμασταν τόσο δεμένοι και αποφασισμένοι που δεν υπήρχε καμμία περίπτωση να μας διαβάλλουν. Ωστόσο όμως, έχουμε να πούμε ότι στην διάρκεια της απεργίας, οι ομόσπονδοι αποφάσιζαν χωρίς να μας ενημερώνουν συνεχώς τι συζητάγαν με τους εκπροσώπους της κυβέρνησης με αποτέλεσμα να μην γίνονται απεργιακές συνελεύσεις, να μην υπάρχουν απεργιακές επιτροπές και κατά συνέπεια η διοίκηση του σωματείου των εργατών ν' αποφασίζει χωρίς να τους ρωτά και έτσι ενώ θα μπορούσαμε μετά από τέτοια ενότητα να κερδίσουμε όλα τα αιτήματα—ακόμα και οικονομικά— κερδίσαμε μόνο δύο θεσμικά που κατά την αποψη μας είχαν ωριμάσει και κατά συνέπεια θα θυνόντουσαν (μονιμοποίηση των συμβασιούχων και σύνταξη στα 58).

Δ.Κ. Ν.Μ.

συνέχεια από τη σελ. 3

γανα κι όχι αποφασιστικό. Συντονιστικά, όταν θα εξασφαλίζουν την αναγκαία σύνδεση με τους άλλους εργαζόμενους σε τοπικό, εθνικό ή και διεθνές επίπεδο.

Μπρος στην οργάνωση και την αποφασιστική δύναμη των κολασμένων αυτής της κοινωνίας, οι καταπιεστικοί μηχανισμοί του καπιταλισμού, θάνατι χάρτινες τίγρεις, γιατί εμείς είμαστε οι πολλοί, που χωρίς εμάς τίποτα δεν μπορεί να λειτουργήσει σ' αυτή την κοινωνία. Και έχου-

με κάθε συμφέρον να αγωνιστούμε για μια κοινωνία των αυτοδιευθυνόμενων ανθρώπων.

Εμπρός, λοιπόν, σύντροφοι!

Να χρησιμοποιήσουμε την φαντασία μας, γιατί τίποτα δεν είναι λυμένο, όλα πρέπει να εφευρεθούν στον δρόμο για την νίκη! Έξω από κόμματα και γραφειοκρατικά συνδικάτα!

Άγρια επαναστατική πάλη και αυτόνομη ταξική οργάνωση αγώνα!

Για να πάει η εργατική τάξη στον Παράδεισο κι όχι να τριγυρνάει στους αδιέξοδους διαδρόμους της κόλασης των Εφετειών.

Και μην ξεχνάμε:

Η ανθρωπότητα θα ευτυχήσει, όταν ο τελευταίος γραφειοκράτης κρεμαστεί με τα άντερα του τελευταίου καπιταλιστή.»

Ξαναθυμίζουμε ότι η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ εκτός των άλλων (κείμενα - ανταποκρίσεις - γεγονότα - απόψεις κ.λπ.) προϋποθέτει και την ύπαρξη χρημάτων:

Γι' αυτό αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από την διάθεση της ΔΟΚΙΜΗΣ

Οι συνεισφορές μπορούν να κάνουν πιο εύκολη τη ζωή της.

Συνεισφορές, κείμενα, επιστολές στη διεύθυνση:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ

Συνδρομές: ετήσια 2.000 τεύχη 24
εξάμηνη 1.000 τεύχη 12

Με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ

Εκπαίδευση συν αστών-νομία και ρατσισμός, φρουροί και θεσμοφύλακες στην «σοσιαλιστική δημοκρατία»

Μαύροι από την Τανζανία πουλάνε την εργατική τους δύναμη στο Ασήμι Μονοφασιού στην Κρήτη. Παλιότερα ήταν ναυτικοί. Το 1979-1980 δεν χρειαζόταν να πληρώσεις για να μαρκάρεις, λένε. Τώρα οι ατζέντηδες, οι σύγχρονοι δουλέμποροι ζητούν από τον καθένα τους από 40.000 μέχρι 60.000 δραχμές. Στον Πειραιά, πολλά δικά μας παιδιά, περιμένουν να μαρκάρουν κι έτσι δεν μπορούμε να πούμε τίποτα γιατί μετά δεν θα τους πάρουν.

Οι καλοί αγρότες τους εκμεταλεύονται όσο μπορούν. Από Ιταλία ακούσαμε πως στοιχίζει λιγότερο το μαρκάρισμα και θέλουμε να μαζέψουμε λεφτά για να πάμε από κει, λένε. Δεν θ' ανοίξουν ποτέ στην χώρα τους παντοπωλεία και ρεστωράν σαν τους επιστρέψαντες Έλληνες εργάτες από τη Δ. Γερμανία. (Ευτυχώς υπήρξαν και οι λίγες Εξαιρέσεις που η «γλυκιά Πατρίδα» κυνήγησε και κυνηγά).

Εδώ οι μαύροι φυτοζωούν. Φροντίζουν γι' αυτό ο μπακάλης, ο καφετζής κι αυτός που έχει το καλύβι που νοικιάζουν. Όσο για μεροκάματο το πολύ 1500 δραχμές και δουλειά από «ήλιο ως ήλιο».

Και τα βράδια: DISCO, DISCO, DISCO. Ομόχρωμος βλέπεις ο Μάικλ Τζάκσον.

Κι ένα βράδυ ραβασάκια στην κοπέλα του «κοινοτικού» σφαιριστήριου. Και ω!, όλοι εξαγριώνονται. Προσβάλανε τα «χρηστά ήθη μας».

Η αστυνομία αναλαμβάνει να αποκαταστήσει τη διασλευθείσα τάξη και όπως συνήθως κατασκευάζει την αφορμή για να επέμβει. Σ' αυτήν την περίπτωση θα είναι μια ληστεία σε κοσμηματοπωλείο στο Ηράκλειο, που την έκαναν κάποιοι μαύροι.

Δημιουργείται το κατάλληλο κλίμα: Είναι ναρκομανείς, είναι έτσι, είναι αλλιώς. Και ένα πρωί τα όργανα της τάξης μπουκάρουν εκεί που κοιμούνται. Δέρνοντάς τους και σπρώχνοντάς τους, τους κουβαλούν στο σταθμό χωροφυλακής Ασημιού.

Ένας αγροφύλακας κρατώντας κάποιον, τον επιδεικνύει στους κάτοικους σαν τρόπαιο. Ο σταθμός έχει κοινό τοίχο με το λύκειο. Οι μαθητές ακούν ουρλιαχτά για μισή ώρα. Κάποιοι διαμαρτύρονται και ο καθηγητής Φραγκιαδάκης Γιάννης, ο εκπαιδευτικός μπάτσος, αναλαμβάνει να τους διαφωτίσει. Ο ύμνος του στη δημοκρατία μας είναι περίπου ο εξής:

«Στην Αθήνα οι αστυνομικοί δέρνουν πολύ περισσότερο. ΑΝ βρεθείτε έξω από οποιοδήποτε αστυνομικό τμήμα θα ακούσετε ουρλιαχτά. Θα δείτε πολλούς να βγαίνουν από μέσα με πρησμένα μάτια. Εξ άλλου και οι αναρχικοί έδειραν τους αστυνομικούς που ήθελαν να επιβάλλουν την τάξη στην επέτειο του Πολυτεχνείου στις 17 του Νοέμβρη».

Στην «ηρωική» αστυνομική επιχείρηση την υπευθυνότητα είχε το Αστυνομικό Τμήμα Πύργου.

Στην διάπλωση των νεοελλήνων με βάση τα: α) Πρέπει να υποτασσόμαστε, β) «νους άρρωστος εν σώματι υγιές».

Ο γυμναστής Γιάννης Φραγκιαδάκης. Ντροπή.

Ίσως κάνει και σε σας μάθημα, «αγωγή πολίτη» ή «θρησκευτικά».

Κύριε καθηγητά τιμή στα παιδιά που δείρνανε τους «καλούς» αστυνομικούς, κύριε καθηγητά ντροπή σου.

Από το προηγούμενο τεύχος Νο 10, η ΔΟΚΙΜΗ διατίθεται μέσω του Πρακτορείου Τύπου.

Έτσι θα μπορείτε να την βρείτε κάθε Δεκαλενθήμερο στα Κεντρικά Περίπτερα και βιβλιοπωλεία της Αθήνας, καθώς και στα Κεντρικά περίπτερα των προαστείων.

Ακόμα, η ΔΟΚΙΜΗ από το τεύχος Νο 11 θα κυκλοφορεί και στην επαρχία.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ

Στις 4 Γενάρη εκδηλώθηκε εξέγερση των κρατούμενων στις φυλακές της Κέρκυρας. Η εξέγερση έχει σχέση με τις συνθήκες κράτησης σ' αυτό το κολαστήριο.

Οι κρατούμενοι ζητούν να επικοινωνήσουν με τον υπουργό Κακλαμάνη ή κάποιον εξουσιοδοτημένο εκπρόσωπό του.

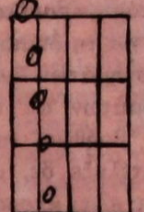
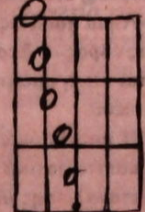
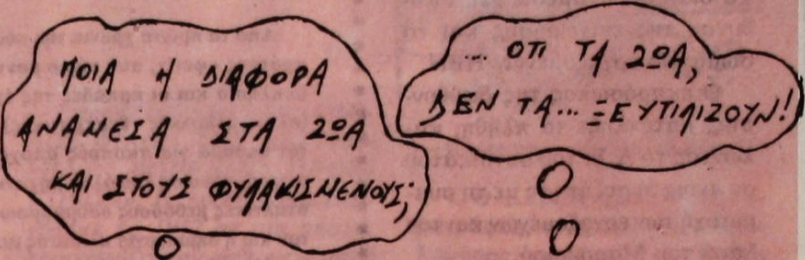
Αρνούνται να μουν στα κελιά τους και να παραλάβουν το φαγητό τους.

Η εξέγερση των 90 κρατούμενων έγινε προσπάθεια να γελοιοποιηθεί και να διαστρεβλωθεί από το υπουργείο Δικαιοσύνης και τον Τύπο, με την γνωστοποίηση ανύπαρκτων αιτημάτων τους.

Ήδη από τις αρχές της εξέγερσης, το κράτος ετοιμάζεται να την καταστείλει βίαια και γι' αυτό το σκοπό δυνάμεις των ΜΑΤ και των ειδικών δυνάμεων βρίσκονται σε κατάσταση επιφυλακής έτοιμες να επέμβουν.

Παρ' ότι οι Φυλακές της Κέρκυρας θεωρούνται από το Κράτος σαν «υψίστης ασφάλειας» αυτό δεν εμπόδισε την απόδραση αρκετών κρατούμενων από αυτές, γεγονός που όχι μόνο γελοιοποίησε το κράτος αλλά αύξησε και το μίσος του εναντίον τους.

Τα βασανιστήρια που εφαρμόζονται στους κρατούμενους και αυτής της φυλακής αποδειχνουν την ψεύτικη βιτρίνα του

δήθεν σωφρονιστικού συστήματος και εκφράζουν απλά και μόνο την εκδικητική μανία της κοινωνίας απέναντι στα θύματα - δημιουργήματά της.

Η κατάργηση αυτών των φυλακών ήταν μια από τις προεκλογικές εξαγγελίες της σοσιαλιστικής κυβέρνησης, που μετά την ανάληψη της διαχείρισης της εξουσίας μπήκε στο «χρονολόγιο της ιστορίας».

Όμως από το καλοκαίρι του 1986, μετά τη σύλληψη των δύο δραπετών - ισοβιτών Χ. Τεμπρεκίδη και Γ. Πετρόπουλου, το ζήτημα της κατάργησης των φυλακών ξανάρθε στο προσκήνιο μετά από μια σειρά καταγγελίες και γεγονότα που αφορούν την σημερινή πραγματικότητα των λεγόμενου Νταχάου της Κέρκυ-

ρας, ενώ έχει συσταθεί επιτροπή με σκοπό την κατάργηση αυτών των φυλακών. Χιλιάδες υπογραφές έχουν ήδη συγκεντρωθεί. Όμως το κράτος επιμένει.

Η πρόσφατη εξέγερση των κρατούμενων αποδειχνει ακόμα μια φορά την ανάγκη κατάργησης αυτής της φυλακής σαν μέρος του υποτιθέμενου σωφρονιστικού συστήματος.

Η κινητοποίηση όλων μας ενάντια στην εκδικητικότητα της κοινωνίας είναι μια απαίτηση ζωής.

Να κλείσει το Νταχάου της Κέρκυρας.

Το πάθος για τη Λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά.

11.1.87

Παρουσιάστηκα στο Μεσολόγγι, στο Τάγμα Εκπαιδύσεως Στρατιωτών με Ειδικές Ανάγκες (!). Αφού ορκίστηκα, πήρα ειδικότητα και μετά από 3 μήνες, πήγα στο 713 Τάγμα Φερρών. Στις Φέρες μας είπαν να κάνουμε "Δηλώσεις καλής Συμπεριφοράς".

ΔΗΛΩΣΗ: "Δηλώ υπεύθυνα ότι θα υπακούω χωρίς αντίρρηση με αντάλλαγμα να μείνω στο Μεσολόγγι".

Εκείνοι που υπογράψαν τις δηλώσεις πήγαν στο ΚΕΒΟΠ (Χαϊδάρη) ή επέστρεψαν στο Μεσολόγγι, παρά το ότι είχαν μείνει εκεί ήδη 4 μήνες αντί 2 που είναι το κανονικό.

Επανερχομαι στις Φέρες τώρα. Σε 7 μήνες πήραμε 4 άδειες, οι δύο λόγω της ορκωμοσίας, οι υπόλοιπες εικοσιτετράωρες.

Κάποιος, από την Αδέσμευτη Κίνηση για το Στρατό (τα στοιχεία του είναι στη διάθεση της "ΔΟΚΙΜΗΣ"), μίλησε στη Μονάδα για την 17η Νοέμβρη του '73: την άλλη μέρα πήρε ανατιολόγητη μετάθεση, ποιός ξέρει για πού;

Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης ξεπερνούν κάθε διεστραμμένη φαντασία. Το κρύο είναι φοβερό, η θερμοκρασία πέφτει πολλές φορές στους -17° C και δεν μας δίνουν ούτε μια σόμπα. Κοιμόμαστε 57 άτομα σ' ένα θάλαμο, ο ένας πάνω στον άλλο. Όποτε τολμήσει ν' αντιδράσει κανείς, τον περιμένει φυλακή. Μέσα σε 4 μήνες, ένας και μοναδικός φαντάρος βγήκε στην αναφορά και διαμαρτυρήθηκε για το κακής ποιότητας φαγητό. Εισέπραξε πέντε μέρες φυλακή.

ΤΑΓΜΑΤΑ «ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΩΝ»

Καμιά φορά εμφανίζονται και λύκοι στις σκοπιές και γενικά κινδυνεύουμε. Αν δεν πεθάνουμε απ' το κρύο θα μας φάνε οι λύκοι! Είμαστε όλοι τρομοκρατημένοι.

Το πρόγραμμα της κάθε μέρας είναι εξαντλητικό: εκπαίδευση και σκοπιά — το βράδυ πάλι σκοπιά. Στις οχτώ μέρες κόλασης, έχουμε μια μέρα έξοδο.

Επειδή οι "γαλονάδες" είναι λίγοι σε σχέση με τους φαντάρους (2:3), φέρονται όσο αυταρχικότερα μπορούν, για να επιβληθούν. Οι λόγοι για τους οποίους μας τιμωρούν με φυλακές είναι τουλάχιστον γελοίοι: αξυρυσία, αγυάλιστες αρβύλες, αργοπορία επιστροφής. Αν αργήσουμε μια ώρα, μας τιμωρούν με μια μέρα φυλακή. Επειδή δεν υπάρχει πειθαρχείο, όταν συγκεντρώνουμε πέντε μέρες φυλακή, μας στερούν την έξοδο απ' το στρατόπεδο για 45 μέρες.

Στο Τάγμα —μια και είναι "ανεπιθυμητών"— στέλνουν άτομα που η κοινωνία έχει χαρακτηρίσει "πολίτες β' κατηγορίας", κι έτσι στο θάλαμο υπάρχουν πρώην κατάδικοι, πρεζάκηδες, μαχαροβγάλτες, κλέφτες και φυσικά και πολιτικά φακελωμένοι.

Προσωπικά δεν έχω ιδιαίτερες σχέσεις με κανένα για φοβάμαι ότι όλοι θα μπορούσαν να υπογράψουν "Δήλωση Ρουφινιάς", και πρέπει να φυλάγομαι συνέχεια. Επιπλέον, οι συγκρούσεις μεταξύ των φαντάρων για λεφτά είναι συχνό φαινόμενο.

Και φυσικά χάνονται διαρκώς πράγματα από τις τροφές, από τον εφοδιασμό, από το Κ.Ψ.Μ. και κανένας "αρμόδιος" δεν ενοχλείται, παρά μόνο οι γαλονάδες που μας βρίζουν χυδαία.

Η ζωή μας συνοψίζεται σε τρεις λέξεις:

ΑΓΑΜΙΑ, ΠΕΙΝΑ, ΚΡΥΟ.